

Fény sugar

Evangéliumi hitébresztő és hitmélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Dr. Farkas Mária diak. főtestvér. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 P 25 fillér, többes küldésnél 2 P. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Trauschenfels Elza, diakonissza főnöknő. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a.

„... olyan lesz, mint a folyóvíz mellé ültetett fa...”

Meleg, száraz, nyári időben, amerre nézünk, mindenfelé kiégett, sárga fűvön akad meg a szemünk; lankadó virágokon, szomorúan, fáradtan lekonyuló lombokon. A por mindent ellep s sóvárogva kívánkozunk hűsítő s mindent felüdítő eső után. Hiszen minden elalél, kipusztul. Nézzünk jól körül, nem téves ez a megállapításunk? Nincs egy talpalatnyi hely sem, ahol üde leveleken nyugtathatnánk meg fáradt szemünket? A folyók és patakok partján zöldelő fűzfák, tavi lótoszok, vizinövények állandó frisseségről, kiapadhatatlanul rendelkezésükre álló új életerőről beszélnek. A gyökereik mindig megtalálják a táplálékot s a sejtekből fölépült edényeken keresztül eljut a növény minden részébe, hogy az hirdethesse a Megtartó csodálatos nagy hatalmát.

A természet sóvárog a forrásvíz, az eső, s az abból fakadó élet után. S az ember? Kiben gyökerezik az életed, kedves Olvasóm? A tiszta, mennyei levegőt szívod-e, vagy jobban érzed magad a világ bűntől átitatott, szennyes légkörében? Az élvezetek, szórakozások, alacsony, sekélyes örömek porszemével lelkedhez tapadnak a bakteriumok is. A fertőzés halad előre, erőd, ellenállóképességed egyre fogy, szemed gyengül, hallásod tompul s nem látod Isten feléd kitért karját, nem hallod hívó, gyengéd, szelíd szavát.

De ne menjünk ezen az úton tovább. Az Orvos áll eléd. Mindent kész megtenni, csak hogy életben maradj. Ne félj a gyógykezeléstől, még ha fájna is. Szerető atyai kezek tartják a kést. Menj az Úrhoz, bízd rá magadat, maradj az élővizek kütféjénél s a te életed is „olyan lesz, mint a folyóvíz mellé ültetett fa.” Örökélet, üdvösség áldó illatát árasztja szét, nyugalmat, pihenést találhat, aki az árnyéka alá menekül a tűző nap sugarai elől s az „idejekorán” termő gyümölcs felüldíthet másokat.

Válaszd a jobb részt, a magad s rajtad keresztül az egész világ számára. Légy áldott, hogy áldás lehess!

A mindennapi életben jól használható három tanács.

(Folytatás.)

Második szabály: *Otthonodban öröködjél vérmérsékleted fölött!*

Az embereket általában négy csoportba osztjuk: van vérmes, lobbanékony, közömbös, búskomor vérmérséklet. Ezek némely emberben igen kellemetlenül keverve is előfordulnak. Némely ember, mint a puskaporoshordó, azonnal kész fellobbanni.

Az önmérséklet hiánya miatt nem teljesült Mózes szívbeli óhaja; nem mehetett be az ígéret földére. A versengés vizénél haragra lobbant, azért nem engedte be az Ur. Nagy Sándor igen kicsinnyé lett, amikor hirtelen haragjában meghitt barátját megölte. Vérmérsékletünk gonosz megnyilvánulása mindig ellenünk fordul. Nyári napsütésben két kis fiú játszik az utcán. Majd összeszólalkoznak, s egyik dühében fölkap egy csomó port, hogy pajtásának arcába dobja. De jaj! — A szél tulajdon arcába vágja vissza! A port mindig az nyeli, aki haragosan más arcába vágja.

Sok bajt okozott már a haragnak gyűlöletté való fajulás.

Ha a vadász medvét akar fogni, kitűnő eszköz a nagy állat haragja. A medve szereti a mézet. Fölkeresi az erdei méh odvét. Előzetesen a vadász az odu nyílása elé függeszt egy súlyos tuskót. Jön a medve. Mancsával félretolja a tuskót, de a kötélnek függő tuskó visszalendül s a medvét fejenüti. Ekkor a medve egyre dühösebben, egyre nagyobb erővel lódítja oldalra a tuskót, amely fejére annál súlyosabb ütést mér. Végül a szegény állat elszedül, lezuhan s a vadász zsákmányává lesz. Azért

figyelmeztetik a haragvó embert: Vigyázz, a tuskó lendül és fejen talál!

A rossz hangulat ragályos, mint a betegség és az egész házra kihat. Aki haragszik, gyakran mond meggondolatlanul olyant, amelynek súlyos következményei lehetnek. Sokrates, a nagy bölcs egy alkalommal így szólt szolgáljához: »Most csak azért nem verlek meg, mert haragszom.« Julius Caesar, ha haragudott, mielőtt beszélt volna, elmondta csöndben az ABC-t.

Otthon bontakozik csak ki valójában énünk. Melyik kereskedő, melyik ügyvéd nem előzékeny, nem udvarias boltjában, irodájában? De lakásán, otthonában fölszabadulnak gonosz gondolatai, érzelmei. Ki nem tapasztalta ezt már meg önmagán?

A rossz vérmérséklet legjobb gyógyszere a szívből való megtérés.

»A bolond nem tud, a kereszttyén nem akar haragudni« — mondja a közmondás. »A veszekedéshez két ember szükséges,« — ne légy te a másik. Nagy ékeség a kereszttyén vérmérséklet, ha azt a Szentlélek fegyelmezi. Boldog az ilyen ember, az ilyen család! Ilyen hajlékban boldogság lakozik. Azért különösen otthonodban ügyelj vérmérsékletedre.

(Folytatjuk.)

A Szentlélek minden vérmérsékletnél el akarja végezni a maga munkáját. Az ő kegyelmének uralma alatt velünk született, megromlott természetünk minden megnyilvánulásának a halálba kell jutnia. Hangulat, szeszély, haragtartás, sértődöttség, mind olyan bűn, amellyel a Szentlelket megszoríthatjuk. S ilyenkor az ördögnek adunk helyet, aki siet is azt elfoglalni.

ÉN ÉS TE.

Én voltam az, ki annyiszor
El-eltévedtem útamon,
Meg-megcibált tövisbokor,
S láttam, az örvény egyre von.

Te voltál az, ki lábamat
Megállítád, ha tévedett,
S bár a tövis belém akadt,
Véresre mégse téphetett.

Én voltam az, ki szívedet
Oly sokszor megsebzém, Uram,
Mert szívem bűnnek engedett
S nem néztem Rád mindúntalan.

Te voltál, ki felém hajolt,
S szavad kemény volt néha tán,
De hű szerelmed benne volt,
S fölkelte a nap az éj után.

Én voltam az, ki másokat
Sokszor megbotránkoztaték,
Mert büszkeség, féltés, harag
Lakoztak a szívemben még.

Te voltál, ki türelmesen
Neveltél, mint rossz gyermeket,
Míg szívem nyugton, csendesesen,
Öledbe' megpihenhetett.

És most már nem kell félnie,
Kegyelmednek hatalma nagy,
Az »én«-nek nem kell élnie.
Te élsz és életem »Te« vagy.

Vargha Gyuláné.

Új élet.

A fogházban meggörnyedt hátú
ősz, öreg fogollyal találkoztam.
Gyilkosság miatt került ide.
»Óh, bárcsak mégegyszer gyer-
mek lehetnék s kezdeném újra
az életem!« — szólott. »Nos, ked-
ves barátom, Jézus épen ezt akar-
ja tenni magával. Kegyelem gyer-
mekévé akarja tenni. Azt kérdezi,

születhetik-e újjá az ember, ha
megtört már és öreg? Igen! Krisz-
tus az Ó Lelke által ujjászüllhet
bennünket és járhatunk új élet-
ben. Ó azért jelent meg, hogy
bűnünket elvegye.«

Kerüld a veszélyt.

Többször találkoztam már kí-
gyóval az erdőben. Minden alka-
lommal tanácsosnak tartottam ki-
kerülni és soha sem jutott eszem-
be hősiesen szembeszállni vele. —
Ki kell, hogy kerüld, hiszen gyen-
ge vagy vele szemben. — Sajnos,
nagyon sokszor találkozunk a bűn-
nel. Ha Isten a különböző körül-
mények által maga visz bele ben-
nünket a kísértésekbe, akkor bi-
zonyosan megadja a győzelmet is.
Megőriz a kísértések közepette és
sértetlenül kiszabadít bennünket.
De vigyázzunk, gondolkozás nél-
kül, magunkban bízva, ne szalad-
junk a kísértésekbe, mert ha nem
támaszkodhatunk az Ur segítségé-
gére, nagy veszélyt jelenthetnek
azok számunkra.

Öntödében.

Egy alkalommal barátomnál
jártam, akinek vasöntődéje volt.
Egyik nagy teremben sok kisebb-
nagyobb vasdarabot láttam nagy
edényben összegyűjtve. Valami-
kor hasznos eszközök voltak,
azonban most már elkoptak,
kicsorbultak s használhatatlanná
váltak. Amott, kissé távolabb, kü-
lönféle kész gépalkatrészeket lát-
tam. A különböző régi vasakat
megolvasztották, formákba öntöt-
ték s mint egészen új alkatrésze-
ket adtak tovább. Értjük-e a ta-
nulást? Szolgái vagyunk a bűn-
nek s ezáltal használhatatlanok Is-
ten és az Ó munkája számára. De
az égi Mester nem tesz félre ben-

nünket. Nem, az olvasztótégelybe tesz. A szenvedések tüzeben leolvad rólunk a régi, fényesség lesz a rozsdafolt. Soha nem fogom elfelejteni azt a napot, amikor a Mester engem is a tégelybe tett. Akkor kemény voltam mint a vas, de az Ur a tégely mellett állt, nem sietett és nem késelt, míg életemben célját el nem érte.

„Se a Krisztust ne kísértésük, mint... kísértették némelyek, és elveszének.” I. Kor. 10:9.

Egy hívő asszony beszélt el a következőket:

B. község határában dolgoztak vasút építésénél. Egyik napon ebédszünet közben történt. A munkások siettek elfogyasztani szerény ebédjüket. Azután néhányan lefeküdtek az árokparton, mások sínekre, földcsomókra ülve beszélgettek. Egyik férfi dicsekedve mutogatta izmos karját a körülötte levőknek. Beszért nekik nagy erejéről és arról, hogy fiatal korában fél kézzel emelt fel egy zsák lisztet. Most sem cserélne három ember erejével sem. A munkásoknak nem tetszett a dicsekvés. Egyik oda is szólt: »Talán egy szál sánt is fel tudnál emelni?« A dicsekvő hevesen azt felelte: »Még tovább is viszem!« Valaki a sok közül fogadást ajánlott: Aki felemeli a sánt és öt lépést viszi előre, egy hordó saját termésű bort nyer.

Három ember állt fel és csapott a fogadást ajánló tenyerébe.

Az egyik mindjárt lehajolt, a sánt magasan felemelte, de azután kiejtette a kezéből. Nagy zajjal zuhant vissza az a többire, mintha tiltakoznék az istenkísértés ellen. Az ember sápadtan, nyögve ült

le az árok szélére. De ki törődik most a szenvedővel? A figyelem a másik felé fordul, aki már is emeli feljebb a hosszú sinszálát. Még csak öt lépés és övé a hordó bor. Csak öt lépés! De amint a sín a vállára nehezedett, hirtelen vele együtt végigzuhant a földön. Mire felemelték, halott volt. Most a fő dicsekvő köré csoportosultak. »Nos, hadd lássuk, hogy te mit tudsz!« A férfi erei kidagadtak, amint a hatalmas sánt felemelte és megindult előre. Sikert! Ledobja válláról a terhet. Arca halotthalvány. Szólnak hozzá, de nem felel. A másnapra megígért hordó bor sem izgatja már. Pillantása odatéved az előbb még jajgató társa felé. Már nem jajgat. Csendesen, mozdulatlanul fekszik. Halott. Ő a győztes. Siet haza. Másnap megkapja a hordó bort, de soha sem ihatott belőle. Egy évig tartott súlyos szenvedése. A kínok Isten és embergyűlölővé tették.

Fel nem tartóztatott indulat, dicsekséggvágy vitt három embert a halálba, kárhozatba; döntött gyászba három családot.

»Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek.«

Sz. G. d. t.

Az oroszlán.

Afrikában egy öreg ember négy napi járőföldre lakott barátjától. Egy napon vette a botját, fegyvereit és elindult, hogy felkeresse barátja kunyhóját. Amint a kunyhócsoport előtt állott, hirtelen fiatal oroszlán ugrott feléje. Ijedten hátrált. Ekkor kijött a barátja és így szólt: »Ne félj, hiszen ez a mi oroszlánunk.« »De miért tartasz oroszlánt?« »Ez az állat nem bánt bennünket, egészen megszelídítettük.« — Az öreg ember azt

mondta: »Meg fogod még bánni, ellened fordul majd és széjjel tép.« — Barátja kinevette. Egy év múlva újra elment. Amint belépett a kapun, mindjárt látta, hogy a kunyhók elhagyatottan állanak. Sehhol sem volt egyetlen ember sem. Végül elment a szomszéd faluba és ott hallotta meg a szomorú történetet: Az oroszlán megvadult és elpusztította a lakosságát.

Vannak, akik azzal dicsekszenek, hogy a bűnt megszelídítették. Az ilyen »bölcsek« büszkén utasítanak vissza minden figyelmeztetést. Az ördög azonban megtalálja azt a bizonyos órát, amikor őket is megcsejtheti. A bűnnel való játéknak örök kárhozát a zsoldja.

Rabszolgaság.

Egy fiatal ember rossz útra tért. Csak a kis ujját adta a bűnnek, de az nem elégedett meg ezzel, megragadta az egész kezét és lassan az egész embert birtokába vette. Eleinte csak elpihult és vonakodva tette a rosszat, később már hazudott és bátran követte el sötét cselekedeteit. Már nem tudott mást tenni. — Egy másik, ifjabb korában józan, rendes ember volt s mikor ivásra csábították, nem ízlett néki a sör. Kinevették, gúnyolták. Erre ivott, és ivott újra meg újra, iszákossá lett s nem tudott többé lemondani. A bűn láthatatlan szálakkal fogva tartotta, innia kellett. A bűnnek a rabszolgája volt, a szenvedélynek a rabszolgája. Egy másik fiatal ember lopott egyszer, s nem sokára mindent elvitt, amit csak vihetett, míg végül börtönben fejezte be életét. *Aki bűnt cselekszik, szolgája a bűnnek.*

A rabszolgaláncok nem mindig

szembetűnők, de azért súlyos megkötöttségben tartják és elpusztítják az embert. — Vannak emberek, akiket a fukarság tart fogva, pénzt, birtokot harácsolnak össze. A fukarság ördögének rabszolgái. — Vannak, akik kicsapongó életet élnek, s ha sokszor megvetik is saját magukat és utálják cselekedeteiket, mégis meg kell tenniök. A bűnnek a törvénye irányítja őket, kötve vannak. Vannak, akiknek mindig igazuk van, akik önteltek, akik haragszanak, akik irigyek, akik szeretetlenül élnek.

Szegény rabok! Eleinte szép és kedves minden, mint a kalitkába zárt madárnak. A beszórt kendermag ízlik. De amint megfordul, röpülni akar, az ajtó zárva van és ő fogoly! *A bűnnek szolgálatára rabszolgaság!* — *»A bűn zsoldja a halál.«*

A rabszogatartó bűn áldozata felett megsuhogtatja a korbácsot és ha a szerencsétlen összeesik, gúnyosan vág rajta végig egyszer, azután sorsára hagyja őt. Oh, hányan adták oda a bűnnek becsületüket, egészségüket, szellemi és testi erejüket! Akik vele együtt követték el a bűnt, nyomorúságában magára hagyják, vagy ujjal mutatnak rá.

Ismerünk valakit, aki szabaddá tehet. Jézus adhatja csak az erőt, mert Ő maga sohasem volt rabszolgája a bűnnek. Golgotha hegyén az életét adta azért, hogy a bűn által megkötözött rab emberek szabaddá lehessenek. Teérted is, kedves Olvasóm, ugyanezt tetted, nem maradhatsz felelőtlenül a rabságban. Jőjj Jézushoz, Ő megszabadít!

KÜLMISSZIÓ.

A betegeim.

Egy misszionáriusnő leveléből.

Szeretnék néhány emberről és a velük kapcsolatos élményeiről beszélni. A sok ember közül, akikkel orvosi munkámból kifolyólag érintkezniem kell, néhányat egészen jól ismerek, mert hiszen napról-napra dolgom van velük. Vannak olyanok is, akiket egész különös módon kell ápolni és segíteni.

A legkisebbel kezdem. Abd essemia-nak hívták, ami annyit jelent: a hallás szolgálja. — Körülbelül három esztendő volt. Egy szerencsétlenség következtében súlyos, mély seb volt a kis fiú fején és már mielőtt hozzánk került, nagyon sokat szenvedett. Koponya-csontjából kioperáltak egy darabot és a sebből állandóan szivárgott a genny. — Aggódva vettem át ennek a kis betegnek a kezelését. Kezdetben nem voltunk jó barátságban, de úgyszólván mindennap történt valami, ami a kicsiben újabb és újabb bizalmat ébresztett irántam. Eleinte egész »hangversenyt« rendezett, s mikor a kötést levettem, kis homlokán nagy verejtékcseppek jelentek meg. Félt. Szemei, amelyek gyanakodva nézték minden mozdulatomat, kifejezően beszéltek arról a fájdalomról és szenvedésről, ami betöltötte szívét. S amikor készen volt a kötözés, elszaladt, ahogy mezítelen kis lábai csak bírták. Csak akkor fordult vissza, mikor már bizonyos távolságban biztonságban érezte magát. — Most már gyógyul a sebe, a genny felisztult, s a kötözés sem fájdalmas. Mikor megjön, már messziről nyújtja kezét és utána sem olyan

sietős az útja. Óh, bár hű maradna a nevéhez és csakugyan a hallás szolgálja lenne, aki meghallja a felülről jövő hangot!

Egy cipésszel is naponta volt dolgom. Egy volt azok közül, akik az ezen a vidéken használatos szép piros cipőket készítik. Ha a cipész-negyeden keresztül megyek, mindig gyönyörködöm a ragyogó piros cipősorokban, amint a napon száradnak. Művésziessen vannak kidolgozva kecske, vagy báránybőrből, élől egy kicsit felálló orral és sárga széllel. Az említett férfi egyszer dagadt kézzel jött hozzám. A hüvelykujja elgennyesedett és nagy fájdalmai voltak. Miután a jobb kezéről volt szó, természetesen nem dolgozhatott. Nagyon kért: »Könyörülj rajtam és kövess el mindent a kezem érdekében, nagy szükségem van rá.« — »Mindent megteszek, amit lehet, bár megáldhatná Isten a munkámat. De előbb kellett volna eljőnnöd!« — feleltem én. Nemsokára felnyílt a seb és ez nagy megkönnyebbülést jelentett, de a dolog még nem volt elintézve. Csak amikor egy csontszilánkot, — amely tulajdonképpen oka volt a gyulladásnak, — eltávolítottam, akkor javult, majd szépen meggyógyult.

Ez csak néhány példa betegeinkről. Természetesen elenyésző szám, ahhoz a tömeghez, amely egy hónap alatt megfordul házunkban. Az elmúlt hónapban 1280 beteg keresett nálunk segítséget. Hálát adunk érte az Urnak. És az Ő kezébe tesszük le mindazokat, akikkel összehoz bennünket.

TUDAKOZZÁTOK AZ IRÁSOKAT!

Jun. 16. Csel. 6. Józsué 7:10—26. Milyen halálosan komoly, ha rejtegetett bűn van Isten népe között! Emberek előtt lehet rejtegetni, de Isten szeme mindent lát, s Ő addig áldást nem adhat egy közösségre, amíg az a bűnt ki nem veti magából. A bűnt természetesen az Urnak kell fölfednie azok előtt, akik a vezetéssel vannak megbízva, mint itt Józsué. Az ítélet itt ó-testamentomi ítélet, amelyet szórol-szóra nem vehetünk példa gyanánt, de épen ezért van ez élénk állítva, hogy a bűn komolyságával mi is szembenézzünk. Hogyne volna a bűn nagyon komoly dolog, mikor Isten Szent Fiának keresztfán kellett miatta véreznie!

Jun. 17. Csel. 7:1—18. Józsué 10:1—14. Miután Izrael a bűnt kivette magából, az Ur újra kegyelmébe fogadta, s hatalmasan megsegítette honfoglaló harcában. Akármennyi az ellenség, az Ur vele van az Ő népével és kezébe adja őket. Még a természeti törvényeket is kész az Ur ideig-óráig megváltoztatni, hogy népének győzelmet adhasson. Az Ur nem rabja a természeti törvényeknek, hanem azok fölött is Ur. Természetesen minden csekély ok miatt nem fogja őket megváltoztatni, mert épen rendjökkel és szabályosságukkal dicsőítik Őt. A nap, a hold, a csillagok úgy végzik pályafutásukat, amint az Ur elrendelte, csak az ember az, aki eltért a maga igazi útjáról.

Jun. 18. Csel. 7:19—41. Józsué 23. Józsué nyugodt lelkiismerettel teheti le a földi munkát, s mehet el minden földinek útján az örökkévalóságba. De egyúttal nagy hálaadással is teszi le, mert bizonyoságot tehet róla, hogy Isten mindent megcselekedett az ő életében s Izrael népének életében, amit csak megígért. S az ígértet továbbra is fennáll: ha engedelmes lesz a nép, akkor az áldás, ha engedetlenkedik, akkor az átok. Isten ezt az eljárást követi ma is.

Jun. 19. Csel. 7:42—59. Józsué 24:1—15. Az Ur, Józsué beszéde által elvonultatja a nép szemei előtt mindazokat a tapasztalatokat, amelyeket az ő hűségéről, megsegítő kegyelméről szereztek, s újra eléjük állítja a kérdést, hogy neki akarnak-e szolgálni vagy sem. Józsuének lelkében már kész a határozat, ő és háza népe az Urat választják, neki akar-

nak szolgálni, függetlenül attól, hogy mások hogy döntenek. Így kellene minden keresztyénnek is önként az Ur mellett döntenie, de egyúttal számot vetve azzal is, hogy példája másokat is buzdíthat erre.

Jun. 20. Csel. 8:1—25. Péld. 9:1—10. Az igazi bölcsesség nem az emberi értelemnek a terméke, hanem onnan felülről adatik. (Jak. 1:5.) Az igazi bölcsesség ott kezdődik, hogy megismerjük Istent, ez pedig csak úgy lehetséges, ha Ő kijelenti magát nekünk. De Isten kész erre, hívogat bennünket, táplálni akar szent Igéjével, tanítani akar bennünket és nevelni a maga számára. Hányan vannak, akik csüföt üznek Istennek ebből a nagy szeretetéből, elvetik legnagyobb ajándékát, a Megváltót s járnak a maguk útján, amely veszedelembé visz. Boldog, aki meghallja a hívást és követi azt.

Jun. 21. Luk. 14:16—24. I. Ján. 3:13—18. Máté 9:9—13. Róm. 10:1—15. Milyen fontosnak tartja Isten a szeretetet! Annyira fontosnak, hogy igéjében egyenesen az élet feltételének jelenti ki. Ahol nincs szeretet, ott nincs élet. A szeretet a halál fölött is győzedelmeskedik. A test meghalhat, de a szeretet megtartja a lelket az örökéletre. Ennek legfényesebb példája Jézus. De nem csak példája, hanem a szeretetnek és az életnek örök forrása.

Jun. 22. Zsolt. 106:1—6; 40—48. Józsué 24:16—32. Isten beszéde mindig őszinte, nyílt beszéd. Nem olyan, mint az embereké, akik, mikor valakit meg akarnak nyerni valamely ügynek, akkor hizelegnek, fűt-fát ígérnek, amit persze megtartani nem fognak, sőt nem is akarnak. Isten nem ígér semmit föltétlenül, vagy hazug föltételek alatt. Józsué ajka által itt is nyíltan megmondja, hogy nem elég első fölhevülésben szent fogadásokat tenni, hanem jól meg kell gondolni, hogy aki a fogadást meg nem tartja, az Isten ígérétére sem számíthat, hanem hűségesséért meglakol. Isten ígéréteire csak a szív teljes odaadásával, minden bálványnak a kiszolgáltatásával lehet felelni.

Jun. 23. Csel. 8:26—40. Birák 2:8—23. A zsidó főpap hamar kitűnt, hogy a hűség fogadása csak múlt hangulat volt. Míg Józsué élt, addig megtartották, mihelyt meghalt, megszegték

s eltértek az Ur útjairól. Az engedetlen népet Isten megdorgálta, de irgalmasságában újra lehajolt hozzájuk, s adott nekik új vezetőt, nem is egyszerű, hanem sokszor. De mindig kiűnt, hogy a vezetők alatt csak a külső fegyelemnek engedtek, szívöket pedig sohasem adták egészen az Unak, mert mihelyt emberi vezető nélkül maradtak, azonnal rossz útra tértek.

Jun. 24. Csel. 9:1—9. Bírák 6:1—18. Isten a vezetőket gyakran a kicsinyek, a jelentéktelenek közül választja, mert Ő nem azt nézi, ami a szem előtt van, hanem azt nézi, ami a szívben van. (I. Sám. 16:7.) Gedeonban alkalmas embert talált a maga céljaira. Gedeon alázatos volt, semmire sem tartotta magát, de Isten látta, hogy épen ennél fogva van meg benne az erő, amellyel az ellenséget legyőzheti. Az alázatos emberben Isten ereje munkálkodhat és a győzelemnek ez a föltétele.

Jun. 25. Csel. 9:10—21. Bírák 6:19—32. Gedeont az alázatosság mellett még más tulajdonságai is alkalmassá teszik az Ur szolgálatára. Istent tisztelő, mert első dolga a felhívásra az, hogy áldozatot mutasson be az Unak. Háládatos, mert oltárt épít az Unak. Engedelmes, mert minden parancsát kész teljesíteni, még olyant is, amely veszéllyel jár. Isten szeme mindezeket a tulajdonságokat látja Gedeon szívében, bár azok most még fejletlenek. Isten nem avval számol, hogy mi az ember, hanem avval, hogy Ő mit formálhat belőle, ha egyszer az Ő kezébe adja magát.

Jun. 26. Csel. 9:22—30. Bírák 6:33—7:8. Milyen kegyelmes az Ur, hogy lehajol könyörgő szolgájához és megadja neki a kért jelt, amellyel bizonyossá teszi, hogy ő az a kiválasztott, aki által Izraelt meg akarja szabaddítani ellenségeitől. S mennyire meg akarja mutatni az Ur a maga erejét azáltal, hogy nem sok emberrel és azoknak az erejével akar győzni, hanem avval a kevéssel, akikkel a maga erejét közölheti. Nem mindenki egyformán alkalmas az Ur munkájának minden részére. Ő, aki a szíveket vizsgálja, legjobban tudja, kit hova kell állítani, s mindig kevesek azok, akik által a nagy győzelmeket kivívja.

Jun. 27. Csel. 9:31—43. Ésaías 12. A babilóni fogságból megszabadultak énekelnek így. S mennyivel jobban beleillik még ez az ének azoknak a szájába, akiket a bűnnek rabságából szabadíthatott meg az Ur. Azok jól

tudják, hogy míg bűneikben éltek, addig az Unak haragja alatt voltak, de most, hogy bűneiket letették Krisztus keresztnél, megbékéltek Istennel és megvizsgáztatódtak. Erőt is nyernek napról-napra a munkára, a küzdelemre, mert meríthetnek a Szabadító kútfejéből, amely folyvást nyitva áll előttük.

Jun. 28. Luk. 15:1—10. 1. Pét. 5:6—11. Luk. 15:11—32. Csel. 3:1—16. Mennyi fontos parancsolat! Vajjon betöltjük-e őket? Megaláztuk-e már magunkat igazán Istennek hatalmas keze alatt? Nem gyötörjük-e még magunkat aggodalmaskodással, gondokkal? Nem engedjük-e magunkat ábrándozással, vagy tévtanok befogadásával megmámorosítani s a józanságból kiköckmenteni? Vigyázzunk-e, mikor jön a kísértő, s veszünk-e az Urtól erőt, hogy ellene álljunk? Tegyük föl magunknak ezeket a kérdéseket Isten színe előtt s feleljünk meg rájuk. Ha szívünk nem vádol bennünket, akkor mienk az ígért, hogy Isten tökéletesekké, erősekké, szilárdakká és állhatatosakká fog tenni az Ő dicsőségére.

Jun. 29. Zsolt. 107:1—15; 23—32. Bírák 7:9—23. Gedeont mindenben, a legapróbb részletekig, Isten vezeti. Meg kell neki látnia, hogy nem a saját bátorsága vagy bölcsesége az, ami győzelemre vezet, egyedül Istennek a kegyelme. Alászállása az ellenség táborába, a miániata férfiú álma és annak magyarázata a másik által, a győzelemnek a csodálatos, ember által ki nem található módja, mind ezt mutatja. S Isten mégis részt ad a győzelemből Gedeonnak is. Nem csak az Ur nevét, hanem Gedeon nevét is kiáltaniok kell a harcsooknak, mikor megtámadják az ellenséget. Isten felmagasztalja alázatos és hűséges szolgáit.

Jun. 30. Csel. 10:1—23. Rúth 1. Rúth pogány asszony volt, de szívében ott élt elrejtve a vágy az igaz Isten ismerete után. A zsidó nép közül származott férjétől és annak szüleitől hallhatott erről az igaz Istenről s az Ő utána való vágy akkor talált magának kifelé útát, mikor el kellett volna válnia napától s ott maradni egyedül pogány hazájában. Ekkor tűnik ki, hogy nem csak napával akar együtt élni, hanem annak Istenével is. Nem is sejtette még akkor, hogy az ő utódai közül fog származni Dávid, a nagy király, s majd egykor Jézus, a még nagyobb Király.

Vargha Gyuláné.